

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ, EGYES SZÁM 20 FILLÉR, AMERIKÁBA 1 DOLLÁR

Felelős szerkesztő:

Dr. SZALÓS ARTUR KAPOSVÁR, NÉMETH ISTVÁN-UTCA 2. Pénzküldemények ide küldendők.

Jézus a Krisztus

Ép a női ifju feltámasztása után olvasuk, hogy keresztelő János elküldé két tanítványát Jézushoz, hogy kérdezzék meg Ő e az eljövendő, avagy mására kell várnia. Jézus felelően mondá nekik: „Mondjátok meg Jánosnak a miket láttatok és hallottatok, hogy a vakok szemek világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, szegényeknek az evangélium hirdetik.”

Mint a multnak csodaszép hárfazenéje tűnik fel a huszadik század emberének az Ur Jézus kijelentése. Hányan csóválják hitetlenül fejüket mikor a fentti igéket hallják. Hisz elvesztett gyermekük, nehéz beteg családtagjuk azt bizonyítja, hogy másra kell várniok, hány fohász, hány ima, mennyi könny és minden hiába. Nincs orvosi segítség ami beteg gyermeked fájalmát enyhitené, vagy ha ideiglenesen van is enyhülés a gyógyulás kilátástalan. Hogyan? Hát tényleg nem Ő volna a Krisztus? Vagy ha igen talán csak a lélek számára szólna az Ő csodálatos megváltása? A siron túl boldogságra vonatkozik talán a szentírás ígérete? Nem! és százszor nem.

Ő a Krisztus akit Isten felhatalmazott a bűn következményétől a betegségtől való szabadításra. Már Mózes könyvében olvassuk: „Én vagyok az Ur a te gyógyítód! (II. Móz. 15, 26.)” Ugyane versben ígéretet tesz az Ur ha az Ő népe hallgat az Ő szavára és cselekszi ami kedves az Ő szemei előtt figyelmez parancsaira és megtartja rendeléseit egyet sem

gyógyítod. „Ifju mondom néked kelj fel!” Luk. 7, 14.

bocsát reá ama betegségek közül, amelyeket egyiptomra bocsátott. A Krónika könyvében Asa Királyról olvassuk, hogy betegségében nem az Urat kereste, hanem az orvosokat és meghala (II. Krón. 16, 12.) Tehát Asa cselekménye figyelmeztetőül van odaállítva, hogy a betegségben azt keressük aki magát gyógyítónknak mondotta. Eme gyógyító testet öltöt az Ur Jézus Krisztus személyében.

Ezsaiás prófeta könyvében olvassuk a Messiásról, hogy betegségeinket Ő viselte, fájdalmainkat hordozá mint ami kezeseink. (Ezsa. 53, 4.) Az ujszövetségben az Ur eme hatalmat az övéire a tanítványokra is átruházta és az evangélista a hívő ismérvének tartja, hogy betegekre vetik kezüket és meggyógyulnak. (Márk. 16, 17—18.) Jakab apostol az ő levelében a betegeknek utasítást ad, hogy a beteg hívassa a gyülekezet véneit és imádkozzanak felette megkénvén őt olajjal az Urnak nevében és a hitből való imádság meg tartja a beteget és az Ur felsegíti őt. (Jak. 5, 14—15.) Az Ur maga földön jártában tanított hirdetvén Isten országának evangéliumát és gyógyított minden betegséget. (Mát. 4, 23.)

A betegség a bűn következménye és a halál előhírnöke. Az Ur mondotta a gutaütöttnek bizzál fiam a te bűneid megbocsáttattak. És utánna felállásra szólítja, hogy vevén ágát menjen háza. (Mát. 9, 2—6.) Ha testünk a szentírás szerint a Szentlélek temploma (I. Kor. 6, 19.) akkor nem képzelhetjük el, hogy a Szentlélek kedvét leli abban, hogy egy beteg test-

ben lakozzék. Miként lelkünk szabaddá lett téve a sátán hatalmától úgy a test is. Ha Isten lelke jogaihoz jutott nálunk akkor a Léleknek hatalmában gyógyulás jelei fognak mutatkozni. Péterről azt olvassuk, hogy az utcákon oda hozták hozzá a betegeket, hogy csak az árnyéka essen rájuk és a betegek és démonok által gyötörtek meggyógyultak. (Csel. 5, 15–16.)

Mivel a betegség a bűn következménye a lélek gyógyulása összefüggésben van a Lélek megszentelésével. Már a fenti Mózesi hely bizonyítja, hogy az engedetlenség betegséggel jár. Ha, tehát az engedetlenség a bűnbánat által megszűnik és az Ur Jézus Krisztus vére bűneinket elfedezi, meg kell szűnnie a bűn következményének is. Amit Isten tesz nem az emberek, hanem az Ő nagy nevének dicsőségére teszi. A betegség mindég arra figyelmeztet, hogy Isten lelke számára nyissuk meg sziveinket, hogy megmutassa bűneinket. Ha pedig azokat megbántuk beismerjük és elhagyjuk az Ur megszünteti a büntetést is. Isten ígéje biztosít bennünket, hogy Isten azt akarja, hogy egészségesek legyünk. Ő megbocsátja minden bűneinket és gyógyítja minden betegségünket. (Zsolt. 103, 3.) Az előfeltétele ezek szerint a gyógyulásnak, hogy Istennel találkozzunk ami az ígén keresztül lehetséges. Ami megnyit számodra az ige által aszerint kell cselekedned. Mert az ige megmutatja a bűnöket amik még rád tapadnak nyilvánvalóvá lesz minden ami benned vagy. Istennek ígéje meg kell hogy győzzön. Nem várhatsz gyógyulást ha kételkedel. A kétkedő ne gondolja, hogy nyerhet valamit. A gyógyulás nem állhat be még magadat Istennek teljesen ki nem szolgáltattad. Ha mindjárt nem érkezik válasz és meggyőződésed, hogy mindent megtettél ne kételkedj az Ur beváltja ígétét, ne félj csak higgy. A gyógyulást csak a kitarító hit veheti, hitben várni és hitben venni. Ha pedig a betegség halálra van az Ur ki fogja nyilatkoztatni. Kezdd egy új életet Istennek csodálatos ereje által Ő adja az Ő Szentleket azoknak akik azt Tőle kérik. Te ki beteg vagy test és lélek szerint vagy aki halott vagy a hitelenség által néked is szól az Ur. „Mondom néked kelj fel.”

Sekundus.

Krisztus hét szava a kereszten.

Az evangélisták Krisztusnak hét szavát jegyezték fel, melyeket a kereszti szenvedései között mondott. Minden ember utolsó szava érdeklődésre tarthat számot, mert a halál előtt, mint ezt sok példa igazolja, az ember összesűrűsödve látja egész élete folyását s a szó, mely ilyenkor hagyja el ajkát, mintegy egész életének, gondolkodásá-

nak összefoglalása. Mennyivel inkább így van Krisztusnál, akinek utolsó hét szava hét fejezetet képez egész földi élete tanulmányozásában. Még a sorrend is, melyben elmondta őket, ahogy ezt a sorrendet az evangéliumok valószínűvé teszik, csodálatos bepillantást enged a drága Szenvedő utolsó küzdelmeibe.

Az első szó a legkülsőbb körhöz fordul: ellenségeihez, akik eljöttek, hogy a világtörténelem legnyomorultabb árulása után gyönyörködjenek az Ártatlannak kinjaiban. Micsoda durva, gonosz szívek laktak e valóságos külső mögött, a farizeusok, irástudók és főpapok tiszteletreméltó állásában! Jézusnak ajkát nem hagyta el egy méltatlankodó szó: Ő csak szánni tudja őket és megtalálja az egyetlen, elfogadható mentséget számukra: Nem tudják, mit cselekesznek! Atyám bocsáss meg nekik!

A második szó a megtérő bűnösé: Ma velem leszesz a paradicsomban! Durva rablóiilkos volt ez a keresztre feszített lator. Utálatos, vérrel mocskolt lelkiismeretű férfi, kivel nem állott volna szóba egy sem azok közül a papok, doktorok és vénék közül, akik ott álltak Jézus keresztlé alatt, hogy gunyolják Jézust; papok, tanárok, presbiterek közül ki törődik ma egy ilyen hitvány gonosztevővel? Jézus törődött! Szeretettől égő szíve hozzá fordult, szeme végig simogatta őt, ajka a magáénak vallotta. Feledte a maga kinját, előre nézett az előtte álló örömbé, amelyben első zsákmányát vízi magával oda, ahol nincs kin, halál, sötétség, harag, gyűlölet, bántás, hanem csak szeretet és megragyogtatta ezt a reményt a másik szenvedő előtt.

A harmadik szóval egy még belsőbb kör felé fordul Urunk: barátaihoz. Anyja ott állt néma, szótalan fájdalommal s mellette a kedves, megbízott tanítvány. Nem volt az asszony arcán semmi vigasz, nem volt a tanítvány arcán semmi cél, melyért még küzdhetett. S a kereszten függő, szenvedő Barát megérti őket a maga nagy fájdalmában s ad az anyának támaszt, ad a tanítványnak életcélt. A fájdalom nem lett kevesebb, de az asszony számára megnyit egy új otthon, a tanítvány fájó szívébe becsöppent a szeretet édessége, hogy tehet valamit a Mesterért.

A negyedik, szóval a legbensőbb pont felé fordul az Ur: mennyei Atyja felé. Ugy hangzik, mintha szemrehányás volna ez a szó: Én Istennem, én Istennem, miért hagytál el engemet?

Magára vette az emberek bűnét s még az Atyának is el kellett Őt hagynia. Nem a kételkedőnek szava ez, hanem a világosságot kereső: miért oly áthatatlan a sötétség? Miért nincs semmi világosság? Ki kell-e

üríteni egészen e poharat? Ott áll a Kisértő, hogy lelkét letépje Istenről és rákényszerítse, hogy utoljára mégis csak őt imádják a végső kétségbeesésben. Olyan, mint egy utolsó bizonyágtétel: *En Istenem! En Istenem!* Tehát a mennyben lakó az Ő Istene és nem az, aki e világon uralkodik a harácsoló, önző világi fejedelmekben. Győzött az utolsó próbán, a legnagyobb gyengeségben, a teljes elhagyatottságban, világtalan sötétségben!

Mikor a testi fájdalom oly nagy lesz, hogy a gondolkodást megakasztja s a szenvedő nem érez, nem észlel többé egyebet mint kint, akkor a lélek nem ura többé a szájnak. Így tört elő a panaszó a legkinzőbb gyötrelomből: *Szomjuhozom!*

Ezzel azonban véget ért a megpróbáltatás, a Mester érezte, hogy ütött az óra; hangosan kiáltva, hogy messze elhagzott, szólt a hatodik szó: *Elvégeztetett!* A győzelem szava! Nem hagyta el a mennyei Atyát! Nem hagyta el az engedelmesség utját; Kitarzott a legvégsőig s most *Óvé a diadal!* Megmentett bűnösök milliói, örüljete győzött a leggyengébb bárány! Nem szállt le a keresztről, ott maradt a szegyenben, a kinban.

Által a sötétségen, a kinon, a magányon, a kísértő áskálódáson hangzik a bizalom szava: *Mi egyek vagyunk, mi el nem szakadhattunk: Atyám, a te kezembe teszem le szellememet!*

Felháborodék és egész éjszaka kiált.

I. Sám. 15/9 - 15.

Az Ur kimondotta az amalekitákra a halálos ítéletet s annak végrehajtásával Sault bizta meg. Kemény, rövid és határozott volt a parancs. Verd meg, pusztítsátok el mindenét és ne kedvezz neki. Öld meg mind a gyermeket mind a csecsemőt! A haragvó Isten Saulon keresztül éreztetni akarta, hogy rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni. És Saul? Nem teljesítette hűségesen a parancsot, nem volt megbízható s hű eszköze Istennek. Nem engedelmeskedett fönntartás nélkül, hanem a parancsot kénye-kedve szerint, csak részben teljesítette s ezzel most már magára is vonta az Ur haragját. S az Ur Sámuelen keresztül teszi ezt nyilvánvalóvá. Sámuelnek mondja, hogy ime Saul nem tartotta meg beszédét. És Sámuel megdöbben a haragvó Isten ama kijelentésén, hogy megbántam, hogy Sault királlyá tettem—és felháborodék. Szent harag töltötte el átgondolva, hogy az Ur mennyire fölemelte Sault, királlyá tette, nagy feladattal bizta meg, eszközül választotta s ime Saul ily hitvány esz-

közévé vált. Mily világosan szólt Isten Saulhoz és ő mennyire nem engedelmeskedett parancsának, hanem saját feje és érzelme után ment. Isten gyermekét mindig fölháborítja, ha azt tapasztalja, hogy olyanok, akik már megkóstolták, hogy Isten közelsége mily igen jó nekik, haszontalan eszközévé válnak az Urnak, nem becsülik meg azt a helyzetet ahová őt az Ur kegyelme állította s ezt a feladatot melyet reájuk bizott csak úgy felületesen, félig oldják meg. Mindig fájdalmas látvány az Ur gyermeke számára, az Urnak egy habozó, ingadozó eszköze, akiről tudja, hogy Isten nagy feladatokkal bizta meg, talán egy közösségben, egy családban, egyéni életében s ő huzódzott annak teljes megoldásától és Saul módjára csak fél munkát végez. Szent harag és felháborodás töltheti el szívünket látva, hogy kívül az Ur annyi kegyelmet gyakorolt, annyi tehetséggel ruházta fel s kitől annyit vár, ezen várakozást nem tölti be. Igen az Ur gyermekei tudnak felháborodni, szent haragtól eltelni s fájdalmas keserűséget érezni mások hanyagsága miatt. Ez a felháborodás szinte állandóan ott kísért a gyülekezetek fölött s kitörésre vár testvérek szívében s ha ennek a kitörésnek szabad folyást engedett, megelégedéssel megállapítja, hogy az Ur lelkének engedett s ő képviseli Isten haragját s rajta keresztül, int, dorgál, ostromoz az Ur. Vajjon tényleg így van-e? Sámuel valóban felháborodott, de ezzel befejezte talán működését? Az ő kötelessége csupán a felháborodás volt? Csak arra rendelte Isten? Nem, Sámuel felháborodott, de azután mást is csinált. Ezt olvasom róla kiált az Urhoz. Nem a szomszédhoz, nem egy másik emberhez, hanem az Urhoz. Érezte, hogy ezt ami őt felháborítja, az Urhoz kell vinni. Kedves testvérem és barátom! Ugy-e te is mily sokszor felháborodsz? Azt mondom: nem értem, hogy ilyen régi tag, hogy teheti meg ezt és ezt. Csodálkozol, hogy aki évek óta jár a gyülekezetbe olyan kicsiny hitű lehet, amikor te úgy körül vagy véve a bizonyosságok fellegével. Ugy-e mily gyakran szent harag tölt el, látván hogy olyanok kik magukat megtértnek mondják, még mindig oly hanyagok, felületesek, félénkek, szívük ellensége fölött csak fél győzelmet arattak. Ugye mennyi ok van a szent felháborodásra. A notorius későn jövők, a törvényeskedők, a nehéz természetűek, akik még mindig ellenszegülnek az Ur igéjének az akarnokok, kik szerepelni akarnak vezetők, prédikátor emberi gyengesége felháborít és ezzel a felháborodással szivedben mint a szent harag megtestesülése állasz ott, hogy szólj, esetleg kiáltasz is. Csak az a baj, hogy rendszeren rossz helyen kiáltunk, nem oda, hova Sámuel. Felháborodunk, vitatkozunk, osto-

rozunk s nem az Urhoz kiáltunk, nem Istentől várjuk a segítséget, mint aki megszüntetheti fölháborodásunk okait. A fölháborodás s a szent harag kitörése még nem elég, ha nem kíséri egy kiáltás, komoly szent, mint amely kitartóan hangzik az Urhoz.

Sámuel fölháborodott, Urhoz kiáltott. De meddig? Egész éjszaka. Nem elégedett meg egy rövid sóhajjal, egy kis imádsággal, egy kurta esti könyörgéssel. Hosszu órákig kérte Istent.

Mennyi ok van a fölháborodásra a testvérekben, a gyülekezetekben s főleg magukban, de mennyi győzelmet látnánk másoknál s aratnánk magunk is, ha kiáltani, kitartóan, az Urat megragadva könyörögni tudnánk azokért kik fölháborodtak.

Keves testvéreim, akiknek a szíven végig vonul a fölháborodás vihara, tanulj meg, ha kell éjszakákon át könyörögni, hogy a békesség napfénye hozzon derült lelkedbe, hogy részese légy azoknak a győzelmeknek, amelyeket az Ur ad a te könyörgésed nyomán azoknak, akik csak szomorúság s gyengeség és nyomorúságuk által csak botrányköve a közösségnek, hogy a te szent haragod nyomán fölszálló imán keresztül, Jézus ingatag tanítványai megerősödjének s veled együtt győzni tudjanak, megharcolva ama szent harcot, amelyre Ő hívott el bennünket az Ő dicsőségére. (l. j.)

Mit látanak a házadban.

És. 39/1-6.

Ezekiás csodálatosan meggyógyult. Nyomorúságában az Urhoz rimázkodott s keservesen sirt és az Ur meghallgatta esedezését, tömlőbe szedte könnyeit s megkönyörült rajta. Ezután küldött Merodák Baladán babiloniai király követeket Ezekiaszhoz, hogy üdvözléjk őt felgyógyulása alkalmából. Ezekiasz örvendett a követeknek, de mintha megfélekedett volna az Ur kegyelméről és jóságáról. Egy szót sem szól arról, hogy Isten mily irtalmas volt hozzá, meggyógyította őt halálos nyavalyájából, még tizenöt esztendő adott neki s ezt mily csodálatosan közölte is vele. Megmutatta a követeknek kincses házát, a csillogó ezüstöt, aranyat, a sziporkázó drágakövek egész garadáját. A követeknek volt mit nézni a sok kincsen, drágaságon, megmutogatta a különféle finom, drága fűszereket, keneteket, amelyeknek illata szinte elbódította őket, aztán fegyvertárát szemlélték meg, megbámulhatták hatalmas öldöklő szerszámait, kardokat, dárdákat, ijjakat, kopjákat. A remekművű pajzsokat is megnézegették. Megmutatott mindent ami csak kincsei közt található volt s amint Istennek ígéje mondja—

Semmi nem volt, amit meg nem mutatott volna nekik Ezekiasz. És ez nem volt kedves Istennek, mert ime jön Esaiás és megkérdi—Mit szólnak az emberek, honnan jöttek és mit látanak házadban.

Kedves testvérem és barátom, hozzád is jönnek sokszor követek. Jönnek a világ követői, akik kíváncsiak, hogy az Ur téged is meggyógyított testi vagy lelki nyavalyából Hallják, hogy valami gyülekezetbe jársz, foglalkozol Isten dolgaival, valakitől halloták, hogy „megtértél” és kíváncsiak reád, közelednek hozzád, mert szeretnének gyógyuláson körülményeiről valamit hallani s a házadban látni valamit abból az isteni erőből, amely téged a szegény nyomorult, összetört bűnös embert fölemelt. Nos és mit látnak házadban? Talán te is megmutatod értékeidet? A malacokat, a jószágot, a butort, talán a könyvtáradat, talán az éléskamrádat, talán a ruhádat vagy a gyereket és a vendéget kizoztatod a versikék tucatjának elszavaltatásával vagy hallgatásával. Talán látnak sok szemnek tetszetős és inyt csiklandozó vagy szemet gyönyörködtető dolgokat, megbámulják új rádió készülékedet vagy a kézimunkádat.

Mit látanak házadban? Talán látnak szomru, mogorva, sopánkodó arcokat, mérges tekinteteket, rosszul nevelt, elkényeztetett gyermekeket, megkeseredett szívű aszszonyt vagy férjet, talán rendtelenséget a lakásban még késő délután is, rongyos, szennyes öltözképet a háziasszonyon, nem a szegénység tisztaság és tiszta megfoltozottságát, hanem a hanyagság s rendtelenség rongyait cafatokban lógni! Talán, ha egy szegény bekopog ott látja kajánul szemébe nevetni a fősvénységet, a keményszívűséget, vagy a mérhetetlen pazarlást, amely mellett még Lázár morzsáihoz sem jut.

Vagy látnak kedves lélek, derűs örvendező, talán testiekben szegény, de lelkiekben gazdag lelkeket, akik az anyagi javak megmutatását is csak az Ur dicsőségére használják. S kik mindenki előtt csak az Ur Jézus bizonyágtévői akarnak lenni. Látnak nálad lelkeket, kik a szomorúakkal együtt szomorkodnak, az örvendezőkkel együtt örvendeznek. Látnak Krisztussal megbékélt lelkeket, akiknél az Ur Jézus állandó lakója a háznak s így az Ő jelenlétében élnek s járnak.

Látnak egy rendes, tiszta, derűs lelkű, de hivatásának magaslatán álló, családját, ki a háznépének testileg s lelkileg gondját viseli? Látnak egy családját, ki szeretetteljes szigorral neveli gyermekeit s betölti azt amire az Ur elhívta. Nemcsak a vasárnapi ünneplővel huzza fel a hívőséget, hogy azután este levetkőzze azt, hanem otthon is imádkozó lélekkel harcol a hétköznapi falatért.

Látnak tiszta, jól nevelt gyermekeket, akik nem rettegnek a szülők szeszélyétől s idegeskedésétől, hanem fáj nekik ha gyermeki csintalanságuk túl megy a határon. Gyermekeket, akik rendszeresen tisztán, megmosdatva s fésülve anyai áldással indulnak az iskolába, hogy induljunk egyszer a maguk lábán az élet országútján is. Hogy merre? Az legtöbbször attól függ, hogy mit láttak otthon.

Ne vedd kedves lélek rossznéven, de hadd kérdezzem meg tőled, mit látának a te házában az Ur kegyelmének nagyságából, szeretetéből és bizonyágtévő lelkéből. Tudod-e, hogy egyszer oda át is megkérdezik tőled, hogy — mit látának házában? S akkor mit felelsz?

Azután itt nem az a kérdés, hogy mit hallottak ott. Mert beszélni sokan és sokat tudnak. Sokan beszélnek a gyülekezetekben úgy, hogy minden harmadik szavuk az „Ur” — meg „drága Jézusom.” — De itt arról van szó kedves lélek, hogy otthon mit látának a te házában. Épen a tiédben. Vajjon mit?

(l. j.)

A sötét titok.

Jel 4, 5.

Utolsó alkalommal igyekeztünk feltárni a Jelenések könyve I. r. alapján a 7 csillag és a 7 aranygyertyatartó ragyogó, fényes titkát. Most vegyük tárgyalás alá a sötét titkot, emelyle a 17-ik rész ir.

Már előbbi cikkünkben meg emlékeztünk annyit, hogy ez, az I. r. fénylő titkával, az Ur látszólag törekeny, de valójában a dicsőség fényében sugárzó egyházával ellentétben, az Antikrisztus látszólag ragyogó, de belsejében sötét söt rémes egyházának titkát rejti magában és tárja fel egyszerre. Ez a „rejtett kijelentésnek” a természete és rendeltetése: amit némelyek előtt feltár — mások előtt rejtve tart — és viszont. Vegyünk egy könnyebben érthető példát, erre nézve, az Igéből: Az ószövetségi prófétai irások a a pogányok megtérését világosan hirdetik. Ezeknek a próféciáknak tartalmát az apostolok ismerték és hitték kivétel nélkül. Mégis Péternek külön Isteni utasítást kell vennie, hogy az első megtért pogányt — Kornéliusz századost — megkeresztelje. Pál pedig egyenesen olyan titoknak nevezi a pogányokból üdvre vezetettek szent épületét — az egyházat, — amelynek látomását külön kijelentésként nyerte az Urtól. — Ilyen a Jelenések két titka is — azzal a hozzátétellel, hogy bizonyára minden hívőnek megadatik, aki buzgón kéri, keresi és engedelmes szívvvel fogadja annak értelmét. Rejtély,

— amely előtt mint egy 7 pecséttel lezárt kapu előtt, állunk meg, — de mikor a kegyelem a kulcsot, amelyre az feltárul kezünkbeadta, csodálkozva kiáltunk fel: „Hát ez az? Hogy nem láttam ezt eddig? És hogy nem látja az egész világ? „És indítást érzek, hogy elvigyem e titok megoldását a sötét hatalom szegény rabjaihoz is! De „titok” — épúgy a kijelentésben, mint a valóságban — az életben való megjelenése. Ne csodáljuk, ha csak lépésről-lépésre nyílik fel szemünk, mind jobban, ennek meglátására!

Jegyezzük meg jól, hogy a középkori sötétség utáni idők keresztyénei sokkal inkább tisztában voltak e súlyos kérdéssel, mint a mai hívők. Azóta két ujjal elmélet szintre mesés kalandosság országába vitte e „titok” megoldásának találgatását! Okuk volt rá! Ezek egyike szerint az ősi Babilon — ott, ahol ma romokban hever, a Tigris és Eufrátes völgyében — az idők végén újra felépül. Ekkor 3 és fél esztendő alatt mindaz lejátszódik, ami a Jelenésekben foglaltatik — és ez a Babilon újra össze omlik, a fenevad pedig, ennek uralkodója, egy világhódító — ez vetetik a tűznek távába! Ez Irásmagyarázat gyártói nem nézik meg jól, mi van a prófétánál az ószövetségi Babilonról megírva, világosan: soha többé fel nem épül — még követ sem használják fel! (Ézs. 13. 19—20. Jer. 51. 26.) De még nagyobb baj, hogy feledik az igazi Irásmagyarázatnak alaptételét: Az ótestamentumban típusok — előképek — vannak, amelyeknek antitypusai — ellenképei — az egyház korszakában valósulnak meg. Egyiptom — a bönösvilág, Fáraó a világ fejedelme — Babilon: az Antikrisztus országa stb. Ezért irt Luther — nagyon találóan — „Az egyház Babiloni fogságáról!” Ez olyan világos, hogy semmit sem kell hozzátennünk! Ez a megcáfolt elmélet az ugynevezett „futuristikus” megfejtési kísérlete a Jelenések profeciájának.

A másik ezzel épen ellenlábás. Ez a „praeteristicus” elmélet. Eszerint az elmélet szerint, ami a Jelenések 6—19 részeiben foglaltatik, az már mind beteljesedett a múltban és pedig a császári Rómában, annak keresztyén üldözéseiben, romlottságában és összeomlásában. E magyarázati mód ellen azonban mindjárt több helyes ellenvetés hozható fel pl: a pogány Róma sohasem jelent meg a Bárány képében (Jelen 13 : 11) hanem nyíltan, mint fenevad, mint ellensége a keresztyénségnek 250 évig. Azután jött egy Bárány, Krisztusi ruhába öltözött, de fenevad természetű világhatalom, Keresztyén üldöző, de csak a valódi keresztyéneket érte, amelyiknek hatalma azután fennállott az egyház egész korszakán át! Nem is gondolható, hogy az utolsó időkre

szóló profécia csak az első 3 század eseményeivel foglalkozzék, a többi már több mint 1600 esztendő pedig teljesen figyelmen kívül hagyná! Sokkal fontosabb ellenérv azonban ezeknél az a végső, hogy eszerint a magyarázati mód szerint a pogány, helyesebben a császári Róma megdőltével minden keresztyén üldözésnek, sőt magának Rómának is, teljesen megkellett volna szünnie. (Jel. 18 : 21.) De a történelem mindezekről egészen mást tanít. Aki pedig ennek tanuságtétele elől behunyja szemét, annak Isten kijelentésére sincs megnyilva! Sőt a pogány Róma 10 keresztyén üldözését „10 napi szenvedesként” említi a profécia. (Jel. 2 : 10) az Antikrisztus alatti szenvedését az Egyháznak azonban 1260 napnak jelöli 12 r. 6 v. És a valóság is teljesen ennek megfelelő a történelem tanusága szerint. Az ujszövetségi profécia épen evvel foglalkozik!

A két magyarázati elmélet megindítója két jezsuita volt, a futuristicus magyarázati elméleté: Ribera, a praeterisztikus-é pedig: Alcasar. Ma úgy látjuk, hogy mindkét említett magyarázati módszer helyettélal protestáns körökben is, a futuristicus a szektáknál, főképp a praeteristicus pedig a modern teológusoknál jellemző:

A reformátori irányu mozgalmak azonban egészen más magyarázati módszer alapján állottak az Antikrisztus kérdésében — és másképp gondolkoztak ennek belső mivolta tekintetében is. Ebben a harmadik írás és — profécia — magyarázati módszerben teljesen megegyeztek a reformáció előtti hívő, ebredei mozgalmak felismerésével; a valdensiekével, ballardokéval, ballardokéval, wicklefitákéval. Ugyane magyarázati módszert vallották azóta is különböző valcban is bibliai felekezetek számottevő teológusai Luther, Zwingli, Melancton, Bullinger a magyar reformátorok — Ozorai Imre műve e kérdésről utánok: Bale Foye, Brigman, Sir Isaac Newton, Newton a püspök, Daubuz, Whiston, Cunningham, Birks, Elliot — végül a „Korunk közelgő vége” című hatalmas mű írója: Grattan Guinness. Az ő döntő jelentőségű műve alapján dolgozik e szerény közlemények szerzője is! Vajjon tévedtek-e hát mindezek? És helyes uton járt volna a két jezsuita és a modern protestáns teológusok? Majd elbirálhatjuk ezt mindnyájan:

Jelöljük meg hát ez általánosan „praesentisticus”-nak nevezett felfogás rövid tartalmát. Eszerint az Antikrisztus országa és története szemünk előtt fejlődik ki és a „pogányok idejét” képező 7 időnek (Dániel 4, 29.) második felét — idő, két idő és fél idő 3 és fél profétai esztendő — foglalja magában. Tartalmilag ez annyit jelent, hogy ennek kifejlése és lejárása egybeesik hatalmának kifejlődésével, lejárásával és bekövetkező

végleges bukásával — úgy amint a Jelenések 17—19 részeiben képekben megjelentette azt az Ur!

Erre azonban az a gondolat merül fel, hogy: könnyű ezt így kinyilatkoztatni és érthető is az említett egyházaknál, amelyiknek annyi üldöztetést és gyötörtetést szenvedtek az üldözéseiknek hosszú századai és szinte végeszakadatlan sorozata alatt! Nem csoda ha jogos keserűség az Antikrisztusról szóló profeciánk beteljesedését látta ezekben velünk — és a későbbi egyház néhány theologusával is! Mi azonban e fontos kérdésben szilárd ténybeli bizonyítékokat óhajtunk!

Jól is van ez így! Mert a reformátori vagy praesentisticus írásmagyarázati mód követői épen ezt a jogos követelést vallják sajátjuknak, hogy ne ködös Bibliátlan és történetlen spekulációk terén mozogjunk, hanem hallgassuk meg az ő szilárd, ténybeli bizonyítékait! Ezek pedig: Bibliaiak, történetiek — és meglepő — csillagászati bizonyítékok! Ezeknek eredménye pedig a történelem legnagyobb leplezése — a „nagy parázna” titkának megoldása.

Szoszthenesz.

„Minden gondotokat az Urra vessétek;” mi gyakran gyomrunkra, vagy idegeinkre vetjük őket és elkezdünk nyöszörögni, jajgatni és siránkozni. Ha valami bajunk van, rögtön doktorhoz és patikába szaladunk ahelyett, hogy magunkba szállva megkérdeznénk, mire szolgál a szenvedés, mit céloz elérni. I. Péter 5, 6.

A keresztyénnek szüksége van: táplálékra, ruhára, munkára és keresztre, ha ez meg van elégedettnek kell lennie. Nincs keresztet; menj és keress, míg nem találsz. Mát. 10, 38.

Tul az orosz határon 1929-ben

^{Jan. 3, 3.}
X testvérel csodálatos időnk volt x városában. A látogatásunknak első napjától kezdve érezhető volt az Ur áldása gyülekezeteinkben. Egyik este, amikor a terem zsufoolásig megtelt, elől egy tanár ült és megvetőleg vizsgálta tekintetével az egybegyűlt hallgatóságot. A hallgatók főleg földmivesek, gyárimunkások és komunisták voltak, az intelligensek száma igen csekély volt. Amikor beszédemet befejeztem, felkiált egy, az ajtó mellett ülő piszkos, kormos kocós ember, ki élvezettel hallgatta a prédikációt: „Látja az én fekete arcomat? De itt benn még feketébb vagyok! A cár idejében 18 évig Szibériában voltam megbilincselve. Ifjúkoromtól kezdve betörő és gyilkos voltam. A forradalom után fogságomtól megszabadulva, azonnal komunistá lettem. Azt tehettem, amit akartam. És

csak ekkor lett igazán örömem a gyilkolás, amire fel is lettem hatalmazva. Több embert meggyilkoltam ez alkalommal, mint amennyi itt a teremben van."

E kijelentéseire sirva összeeset. Kérdeztem tőle, hogy ismeri-e Krisztus evangéliumát. „Nem,” volt a válasz. „Soha nem is olvastam és nem hallottam. Csupa véletlenségből jöttem ma ide és itt hallottam először. Bánom az én tetteimet; találhat egy ilyen ember mint én megbocsátást?”

Mi azt lehetetlennek tartottuk hogy egy ilyen ember, mint ez, bűnbocsánatot nyerjen és egy új életet kezdjen. Ilyen alkalmakkor az ember csakis Krisztus nagy szeretetéről tud bizonyosságot tenni, azért ismételtük neki a következő szavakat: „Ha bűneitek skarlát-pirosak, hófehérek lesznek.”

Es így még ez az ember is elnyerte az Istennel való megbékülést. Nékünk úgy tűnt fel, mintha ördögös szabadult volna meg. Szemei ragyogtak a békességtől. Leült a földre és így szólt: „Én nem vagyok méltó arra, hogy emberek mellett üljek.” Kértem, hogy csak üljön fel a régi helyére.

A tanár, ott elől mind ezt nyugtalanul hallgatta végig. Majd felugrik nagy dühösen és így kiált: „Mi mindent kell itt nekünk egész tudatlan népektől hallani!” — ezzel kiment, feleségét visszahagyva. Megkönnyebbültem mikoreltűnt, mert az egészprédikációm alatt úgy éreztem, mintha minden szavamot kritikájával mérlegelné. Egy negyed óra múlva visszatért és zsebkendővel az ijedség okozta izzadságot törölve kérde: „Kedves prédikátor, ur mit csináljak? Mondtam neki, hogy egy ilyen előkelő okos ember, mint Ön kell, hogy egy ismerje a mennybe vezető utat.” „Ezt éppen nem tudom, mert én athéista vagyok és soha nem törődtem az evangéliummal.” „Az ut egyszerű, alázza meg magát Isten előtt, kérje őt, hogy bocsássa meg bűneit. Mondja meg neki, hogy maga nagy bűnös, úgy mint ez a gyilkos tette és az Úr Jézus vére magát is megtisztítja bűneitől. Más ut nincsen.”

Oh mondá ő. „Ön erre a gyilkosra mutat és azt gondolja, hogy nekem, mint műveltebb embernek nincs olyan multam. X városának egyik iskolájában 25 évig tanítottam és tekintélyes állásom volt. Nagy fáradság árán sikerült életemet a forradalomban megmenteni és ide menekülni. Megvallom őszintén 55 évig athétista voltam. Több mint 1000 diákkal volt dolgom évente, és én arra tanítottam őket, hogy nincs Isten, se Teremtő, se menyország, se pokol. Ez most engem kétségbe ejt. A forradalom óta majdnem mind láttam a diákjaimat, akik részt vettek a rombolásban és az Istenellenes munkában. Ez az én munkám. Én több embert meggyilkoltam, mint ez a gyilkos.

Én megmérgeztem az emberek lelkét, őket gyilkosokká neveltem és most mint ilyenek folytatják munkájukat. Ez az ember csak maga gyilkolt, de én sokak által. Az ő megtérésével megszűnik az ő mult élete, de én soha nem tehetem jóvá azt amit tettem. Még ha Isten meg is bocsátana, az én megkezdett munkám tovább folytatódik. Ilyenek részére mint én nincs büntől való megszabadulás.”

Kimerülten hajtotta le fejét és kezeivel eltakarta könnytől áradt arcát. Felolvastam neki azt az ígét, amely Isten szeretetéről szól és amely ige meghívja az elveszett embert. Erre a gyülekezet felé fordulva így szólt: „Mi és azok, akik olyanok mint én, mi fogunk majd felelni a mai Oroszországiért. Mi athéisták vagyunk e borzasztó nyomoruság oka. Mi megfosztottuk az embert lelkiismeretétől és Oroszországot romba döntöttük. Kérem imádkozzon értem, én megalázkodom és hiszem, hogy a Jó Isten megfogja hallgatni imáját.”

Mindenki sirt, kik ott egybe gyűltek, annyira megvoltak hatva. Így jött létre egy imádkozó gyülekezet, mely felejthetetlen maradt. Maga a tanár is imádkozott e szavakkal: „O Isten, ha létezel, akkor nyilatkoztasd ki magad nekem. Ha te még nekem kegyelmes tudsz lenni, akkor még ma részesíts benne és bocsásd meg az én bűneimet!”

A tanár bűnvallomása mindenkinél mély benyomást gyakorolt. Végül megegyeszer leborulva hálát adunk Istennek. És mi alatt még egy éneket énekeltünk, átkarolták egymást a tanár és a gyilkos, mintha testvérek volnának, kik már rég nem látták egymást.

A következő nap a tanár asztalához vendégül hívott meg. Nagy öröm volt látni, hogy férj és feleség egymás kezeit fogva örültek a bűneiktől való megszabadulás fellett. Amikor este a gyülekezetbe mentünk, a férj előre küldött feleségével, mert mint mondá valami elintézni valója van. Amikor az első éneket énekeltük a tanár jött osztályának felnőttbijeivel, kik közül még azon estén megtalálták néhányan az Úr Jézust. Szép volt látni, hogy az idős tanár oly hűségesen tett Jézusról bizonyosságot és ezáltal másokat Jézushoz vezetett, mintha a multban tett károkat akarná jóvá tenni.

Még két hétig maradtunk ott és ez idő alatt sok bűnös megtalálta az utat a bűnösök barátjához. Istennél minden lehetséges, ne felejtse el senki se Ján. 3. 3. versét: „Aki ujjá nem született nem láthatja meg Isten országát.” Némethöl: T.

Annak szól, aki panaszkodik, hogy milyen nehéz keresztje, mely vállára nehezedik:

„Talán nem vetted fel önként keresztet, ezért hátadra kötöttetted.” (Luk. 9, 23.)

◆ HIREK. ◆

Egyházunk theologiai intézete Frankfurtban június 11—13-ig tartotta 75 éves jubileumát. Az ünnepélyen résztvettek az angol és amerikai methodizmus képviselői, a bostoni egyetem kiküldöttje, amely egyetemmel Dr. W. F. Warran által szorosabb kapcsolatban van. Résztvettek az egyéb egyházak képviselői és Isten országának munkásai. Előadásokat tartottak Dr. J. L. Nuelsen püspök, Dr. F. H. Otto Melle igazgató, Dr. E. Sellin a berlini, Dr. A. Körbele a balseli és Dr. W. F. Lufthouse a birgminghami egyetem tanárai. Az intézet záróünnepélyén pedig Marquardt G. A. zürichi superintendent és Wobith R. Stuttgarti lelkész tartottak előadást.

Amerikában 600.000 szavazó aláírásával tiltakozó jegyzéket adtak be Szovjet-országnak elismerése ellen. A petíciót Roosevelt elnöknek Walsh Dávid J. és Collidge Márkus A. adták át.

A Valdensiek synodusa határozatot hozott, mely szerint a lelkészeknek 14 év után gyülekezetet kell cserélniök, ha csak a gyülekezet $\frac{2}{3}$ része a lelkész maradását nem kívánja.

Egyházunk misszionáriusáról Dr. Stanly Jonesről az „Apologete” a következő epizodot közli. Mikor Chinában evangélizált egy alkalommal egy kínai deák előjött hogy az összegyűlteknél felolvasást tartson az atheizmus létjogosultságáról. Stanley szeliden így szólt hozzá: „Lesz szíves a felolvasást egy más alkalomra halasztani? most csak arra kérem szíveskedjék meg mondani mit tett önért az atheizmus és mi is megmondjuk mit tett értünk Krisztus.” Az ifju egy szót se tudott szólni és nagy zavarban távozott el.

Öngyilkossági járvány. Az egész világon eddig soha nem lévő öngyilkossági járvány látszik erőtvenni. Berlinben az elmúlt évben havonta átlag 181 személy követett el öngyilkosságot. Egész Németországban 1931-ben 18.000 ember lett öngyilkos közel ötven naponta. Londonban egy millió lakosra 8, Chikágóban 141 öngyilkosság esik. Menél nagyobb az istentelenség annál nagyobb az öngyilkosok száma, Krisztus nélkül nincs boldogság.

A svájci evangéliumi egyházi szövetség Nuelsen püspök urnak a következő szerencskivánatot intézte:

Genf 1933. jun. 5.

D. Dr. J. L. Nuelsen püspök urnak

Zürich.

Mélyen tisztelt Püspök Ur!

Tudomásunkra jutott, hogy Ön e napokban 25 éves püspöki jubileumát ünnepli. Ezese-

ményt nem hagyhatjuk elmulni anélkül, hogy mi is szerencsekivánatainkat ki ne fejezzük. Mindnyájunk előtt ismeretes, hogy ez idő alatt az európai protestánsizmus közepette milyen önzetlenül és áldással működött. Munkálkodásával nagyban hozzájárult ahhoz, hogy régi ellentétek megszűntek és egyháznak munkája Európában is, ahol kisebbségben van áldásosan vesz részt értékes munkájával a közös munkában nagy feladatok megoldásában.

Tudjuk értékelni azt is, hogy az európai protestánsizmust ismételtelen képviselte Amerikában és mindég azon munkálkodott, hogy az egyházi szervezetek úgy itt mint a tengeren túl megértésben az annyira szükséges együtt munkálkodás módját megtalálják. Epen az Ön munkálkodásában felismerhetjük a nagy ökumenikus (felekezeti) vonást, amely egyházát áthatja és ma tekintettel az evangélium nemzetiségek feletti mivoltára elevenen megtartandó.

Különös örömünkre szolgált, hogy egyházi szövetségünk ülésein oly sokszor üdvözölhöttük és, hogy — köszönet fáradozásainak — a svájci Methodista Egyház belépett a többi svájci egyházakkal a barátságos közös munkába.

Kérjük Istent, hogy munkáját továbbra is áldja meg egyházainknak fejlődésére és közös Urunknak dicsőségére

Testvéri nagyrabecsüléssel a Svájci Evangéliumi Egyházi Szövetség Vezetősége nevében:

Az elnök: J. E. Chosy s. k. A titkár: Adolf Keller s. k.

Mikor jutnak el hazánk protestáns egyházai eme lelkülethez?

A szentszék bevétele a missiói célokra az 1931. évre 50.273.000 Lira volt. Körülbelül 16 millió lírával kevesebb mint az előző évben. A gazdasági válság itt is érezteti hatását. Németországból 5.102.000 lira folyt be. (Apologete.)

A nemrégiben kiadott statisztika adatai ezidő szerint a katolikus lelkészek teljes létszáma 321.000. Ebből 257.000 világi pap és 64.000 szerzetes rendhez tartozó. A huszadik század kezdetétől a katolikus lelkészek száma 91.000-el növekedett. (Apologete.)

A vatikánváros lakosainak száma az 1932. december 31 statisztika szerint 1.025. (Apologete.)

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.
A kiadásért felelős: Dr. Szalós Artur.